

Anyanap

- 'Tudod, én már kislánykorom óta
anyuka akartam lenni' – mondta Magdi.
Nekem - erre a hangra a süketnek - mondta...
Kérdezem: Ugyan, miért jó anyukának lenni?

Tűzoltó? Katona? Vadakat terelő juhász – az igen!
De a-ny-u-k-a-a-a?? Ezer oka van, hogy miért nem!

Kilenc hónapig növekvő pocakkal,
nehezedő testtel, esetleg vizesedő lábbal,
(belül félelemmel: milyen is lesz
az anyukává válás?)

Megszülni. Mit, megszülni! Világra hozni
a gyűrűs szorítások szaporodó fájdalmában,
halálfélelemben, vérben, mocsokban,
egy csupa-szaj ordítást!
Ami megkönnyebbülés – élet-egészség.
(Bár már ott tartanék! - gondolhatná,
ha a világra hozó ösztön ezt nem 'überelné' ...)

De ezen az úton még végig kell menni....

Azután jönnek az éjszaka alvásra lopott percek és órák.
A csupaszáj és -popsi, azaz
input-output csecsemő kiszolgálását
az első mosoly helyett még csak a
szoptatás 'gyönyörűsége' enyhíti.

Majd a három-négy évnyi
'pióca' korszak jön, a vérszívásé:
Mit ennél-innál szívem? Mondd csak!
Jól vagy-e? Nincs lázad? Miért köhögsz?
Nézd, itt egy cica, ő is téged néz csak.
Integess vissza, jaj, de ügyes vagy!
Ezt hát honnan tudod?
Jaj, fáradsz már, látom,
hisz mosolyt csalni arcodra
sehogy sem tudok.
Vedd föl a kabátkád:
nyújtsd a kezéd ide,
bújj-bújj zöld ág... kukucs-kéz
bújj-bújj ki, így ni, s gyer' ide:
Dédel-dédelget anyukád.
Aludj el, szuszogj csak,
hintá-hintá, itt vagyok veled,
vigyázok rád!
(Ja, ez természetes?)

Az óvoda-iskolai évek
megcsinált anyák napjain,
igazán potyog az anyakönny:
- *Mondd, hát nem édes, odajött, ezt adta,
azt mondta, hogy ő csinálta nekem,
majdnem egyedül: rá is van írva,
csodálatos, ugye? Elteszem emlékül!*
.. ..*Ha nagy lesz, majd előszedem,
hogymegmutassam néki.*

Biz', akkor már - egyedül nézegetem.

Még haza-hazajön, fejemre nőtt,
nagy a szája, mindent jobban tud,
hallgatom, ... mondja csak!
Magabiztos? Ugyan!
Még mind az enyémből veszi,
amit most kipróbál rajtam.
Ettől lesz igazán erős.
Nem kell tudnia, hogy kérdéseit is,
miként az anyatejet egykor,
a feleletekkel együtt,
hamuban sült pogácsaként,
hétmérföldes csizmaként,
most még tőlem kapja....

Aztán eltűnik egy időre.
Hiányzik, de büszkén örülök:
mert megáll a lábán.

Hiányzik...

Jó lenne ölbe kapni, még egyszer,
a már fejemre-nőtt gyermekim!
Anyuka lettem-vagyok,
de nincs már senkim...

S akkor - elhozza az első szál
igazi virágot, mit már saját maga
vett-szedett-szerzett-talált-lopott.
Évek teltek el tán találkozás nélkül.

S megköszönt.

Engemet újra áztat a könny.

zsgy.

(2023.május 07., 23h40 – még éppen Anyák napján)